# FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (tredje avdelningen)
den 1 juni 1999 *

I mål T-74/99,

**Karl L. Meyer**, jordbrukare, bosatt i Uturoa (Raiatea, Franska Polynesien), företrädd av advokaten Jean-Dominique des Arcis, Papeete, delgivningsadress: Horst Pakowski, Förbundsrepubliken Tysklands ambassadör, 20-22, avenue Émile Reuter, Luxemburg,

sökande,

mot

**Europeiska unionens råd,**

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets beslut 98/317/EG av den 3 maj 1998 i enlighet med artikel 109j.4 i fördraget (EGT L 139, s. 30),

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Jaeger samt domarna K. Lenaerts och J. Azizi, justitiesekreterare: H. Jung,

följande

**Beslut**

## Bakgrund och förfarande

1 Rådet antog den 3 maj 1998 beslut 98/317/EG i enlighet med artikel 109j.4 i fördraget (EGT L 139, s. 30, nedan kallat beslut 98/317), i vilket anges vilka medlemsstater i Europeiska unionen som uppfyller de nödvändiga villkoren för införande av den gemensamma valutan från den 1 januari 1999.

2 Sökanden, som driver en plantage med tropiska frukter på ön Raiatea i Franska Polynesien, fick vid detta tillfälle, tack vare en artikel i lokalpressen, kännedom om det protokoll avseende Frankrike (EGT C 191, 1992, s. 90) som bilagts Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen enligt slutakten till Fördraget om Europeiska unionen som undertecknades i Maastricht den 7 februari 1992 (EGT C 191, 1992, s. 1).

3 Under dessa omständigheter väckte sökanden talan, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 mars 1999, huvudsakligen av det skälet att

han ansåg att Franska Polynesien, som avses i bilaga IV till EG-fördraget (nu bilaga II EG i ändrad lydelse) avseende utomeuropeiska länder och territorier på vilka bestämmelserna i fjärde delen i fördraget skall tillämpas, inte borde uteslutas ur den ekonomiska och monetära unionen.

## Sökandens yrkanden

4 Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

— bifalla samtliga yrkanden och förklara dem välgrundade,

— fastställa att beslutet att inte låta Franska Polynesien ingå i euro-området är godtyckligt och utgör diskriminering av områdets befolkning i strid med artikel 6 i EG-fördraget (nu artikel 12 EG i ändrad lydelse) och med artikel 8 i EG-fördraget (nu artikel 17 EG i ändrad lydelse),

— ogiltigförklara och ändra den del av beslut 98/317 som innebär att Franska Polynesien inte skall ingå i euro-området,

— förplikta rådet att erlägga 20 000 FF till sökanden för de icke ersättningsgilla utgifter som han har haft för att tillvarata sina intressen.

## Tillämpliga bestämmelser

5 Enligt artikel 111 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten, i deras lydelse från och med den 1 juni 1997 (EGT L 103, 1997, s. 6) kan förstainstansrätten, om det är uppenbart att talan inte kan tas upp till prövning eller att talan helt saknar rättslig grund, fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling.

6 Rätten finner att handlingarna i förevarande mål innehåller tillräckliga upplysningar och beslutar med tillämpning av sagda artikel att avgöra målet utan ytterligare behandling.

7 Även om sökanden inte nämner det uttryckligen i sin ansökan, grundar han sin talan på artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse), vilken bland annat gör det möjligt för varje fysisk person att väcka talan mot beslut som, även om det utfärdas i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom.

8 I artikel 173 femte stycket i fördraget föreskrivs emellertid att talan som avses i den bestämmelsen skall väckas inom två månader från den dag då åtgärden offentliggjordes eller delgavs sökanden eller, om så inte skett, från den dag då denne fick kännedom om åtgärden allt efter omständigheterna.

9 I artikel 102.1 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten föreskrivs att de frister som gäller för att väcka talan mot en av en institution utfärdad rättsakt börjar löpa, om rättsakten skall kungöras, den femtonde dagen efter den dag då rättsakten kungjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

10 Enligt bilaga II i rättegångsreglerna för domstolen, till vilka artikel 102.2 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten hänvisar, förlängs den två månader långa frist som föreskrivs i artikel 173 femte stycket i fördraget på grund av avståndet med en månad för en part som är etablerad i Franska Polynesien.

11 Beslut 98/317, som sökanden i förevarande mål anser vara rättsstridigt, kungjordes i officiella tidningen den 11 maj 1998. Sökanden förfogade således över en frist om tre månader och femton dagar från detta datum för att ifrågasätta beslutets rättsenlighet på grundval av artikel 173 i fördraget, det vill säga till och med den 26 augusti 1998. Förstainstansrätten konstaterar att talan har väckts efter detta datum. Därav följer att talan, endast på grund av detta skäl och utan att det är nödvändigt att pröva om talan i övrigt kan tas upp till sakprövning, skall avvisas.

12 Det skäl som sökanden har angivit för att ha väckt talan efter att fristen löpt ut, nämligen att han fått kännedom om innehållet och räckvidden av beslut 98/317 med avseende på Franska Polynesien först den 4 januari 1999, är irrelevant. Det är i det avseendet tillräckligt att påpeka att sedan beslut 98/317 kungjordes i officiella tidningen, förfogade sökanden över samtliga uppgifter som var nödvändiga för att bedöma beslutets effekter på Franska Polynesien.

13 Det skall understrykas att talefristen i artikel 173 femte stycket i fördraget inte bara syftar till att tillförsäkra sökanden en viss rimlig tid för att bedöma om det finns grund för att angripa rättsakten och ge sökanden tid för att i så fall utarbeta en ansökan, utan även syftar till att garantera att en rättsakt inte blir föremål för talan om ogiltighetsförklaring efter det att en viss frist har löpt ut. Endast en strikt tillämpning av fristen är förenlig med rättssäkerheten och nödvändigheten av att undvika varje särbehandling eller godtycke i rättstillämpningen (domstolens dom av den 5 februari 1992 i mål C-59/91, Frankrike mot kommissionen, REG 1992, s. I-525, punkt 8).

14 Dessutom kan konstateras att enligt artikel 2 i beslut 98/317 riktar sig detta beslut till medlemsstaterna, varför det under alla omständigheter ankom på sökanden att visa att han var direkt och personligen berörd av beslutet. Förstainstansrätten konstaterar att de uppgifter som sökanden har tillhandahållit i ansökan inte uppfyller detta krav.

15 Av det ovanstående framgår att det är uppenbart att talan skall avvisas.

**Rättegångskostnader**

16 Med tillämpning av artikel 87.1 i rättegångsreglerna skall sökanden bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande beslut:

**1) Talan avvisas.**

**2) Sökanden skall bära sin rättegångskostnad.**

Luxemburg den 1 juni 1999

H. Jung
Justitiesekreterare

M. Jaeger
Ordförande